

Biblická čtení:

Izajáš 66, 10-14: Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali. Budete sít do sytosti potěšení z jejích prsů, budete s rozkoší pít plnými doušky z prsů její slávy. Toto praví Hospodin: „Hle, já k ní přivedu pokoj jako řeku a jako rozvodněný potok slávu pronárodů. Budete sít nošeni v náručí, hýčkáni na kolenou. Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit. V Jeruzalémě dojdete potěšení.“ Uvidíte to a vaše srdce se rozveselí, vaše kosti budou pučet jako mladá tráva. Bude zřejmé, že Hospodinova ruka je s jeho služebníky a že jeho hrozný hněv je proti jeho nepřátelům.

Galatským 6, 1-16: Bratří, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehł pokušení. Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. Myslí-li si někdo, že je něco, a přitom není nic, klame sám sebe. Každý ať zkoumá své vlastní jednání; pak bude mít čím se chlubit, bude-li hledět jen na sebe a nebude se porovnávat s druhými. Každý bude odpovídat sám za sebe. Kdo je vyučován v slovu, necht' se s vyučujícím dělí o všechno potřebné k životu. Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný. V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas. A tak dokud je čas, čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry. Teď vám píši vlastní rukou; všimněte si velkého písma. Ti, kteří chtějí dobře vypadat před lidmi, nutí vás, abyste se dávali obřezat, jen aby nebyli pronásledováni pro kříž Krista Ježíše. Vždyť ani ti, kdo jsou obřezáni, zákon nezachovávají; chtějí, abyste se dali obřezat jen proto, aby se mohli pochlubit tím, co se stalo na vašem těle. Já však se za nic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět. Neboť nezáleží na obřezanosti ani neobřezanosti, nýbrž jen na novém stvoření. A všem, kdo se budou řídit tímto pravidlem, Izraeli Božím, pokoj a slitování.

Lukáš 10, 1-11.16-20: Pán určil ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít. Řekl jim: „Žeň je mnohá a dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň. Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky. Neberte si měšec ani mošnu ani obuv. S nikým se na cestě nepozdravujte. Když vejdete do některého domu, řekněte nejprve: ›Pokoj tomuto domu!‹ A přijmou-li pozdrav pokoje, váš pokoj na nich spočine; ne-li, vrátí se opět k vám. V tom domě zůstávejte, jezte a pijte, co vám dají, neboť hoden je dělník své mzdy! Nepřecházejte z domu do domu. A když přijdete do některého města a tam vás přijmou, jezte, co vám předloží; uzdravujte nemocné a vyříd'te jim: ›Přiblížilo se k vám království Boží.‹ Když však přijdete do některého města a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: ›Vytrásáme na vás i ten prach z vašeho města, který ulpěl na našich nohou! Ale to vězte: Přiblížilo se království Boží.‹ Kdo slyší vás, slyší mne, a kdo odmítá vás, odmítá mne; kdo odmítá mne, odmítá toho, který mě poslal.“ Těch sedmdesát se vrátilo s radostí a říkali: „Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu.“ Řekl jim: „Viděl jsem, jak satan padá s nebe jako blesk. Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítelé, takže vám v ničem neuškodí. Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“

Radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.

Tato věta tvoří závěr dramatického evangelijního příběhu. Jde o jednu z klíčových událostí Ježíšovy cesty. Jeho slova a jeho činy působí. Mnozí začínají chápat: hodina Božího království přichází! Kolem Ježíše stojí kruh dvanácti učedníků. Ale nejsou zde už jenom oni. Celé zástupy lidí se shromažďují. Je tu příhodná chvíle, úrodná půda. Jen dělníků ke žni by mělo být více. A tak Ježíš vysílá sedmdesát dalších pracovníků, aby vždy dva a dva nesli radostnou zvěst do okolních městeček a vesnic. Je to vlastně počátek kristovské misie – a jaký je to počátek! Mnozí na nových místech se dají oslovit, mnozí se připojují k zástupu vyznavačů. A nejen to: i mocné skutky uzdravování se množí, ba nečistí duchové jsou se zdarem vymítáni. „Ježíš je vítěz“ i nad nekalými mocnostmi. Učedníci sklízí bohatou žeň!

S nemalým nadšením – a jistě i s trochou hrdosti nad vykonaným dílem – se těch sedmdesát pověřenců vrací. Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu. To je ohromující úspěch, důvod k oslavě, a jistě také k pochvalě z Mistrovy strany. Avšak Ježíšova odpověď zní kupodivu zdrženlivě a radí spíše

k vystřízlivění: Neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.

Rozumějme dobře: Ježíšovo slovo nechce znevážit podivuhodné dílo vyslanců. Dobrá práce má svou cenu. Dobré dílo už v našem občanském životě a nepochybně v práci na našich sborech, to není nijak lhostejné. Je dobré, když se nám něco zdárného, užitečného podaří, když se nám daří čelit nečistým duchům ve svém životě, v církvi i společnosti. Není to bláznovství, když se i s jistým zadostiučiněním, s vděčnou radostí ohlížíme za tím, co se nám v životě a v práci takto povedlo. Je to důvod k radosti.

Avšak bláhové by bylo, kdybychom chtěli právě na tom zakládat právo a naději svého života. Ze dvou důvodů. Jednak nelze zapomenout, že každá životní bilance má dvojí stránku, účetnický pověděno nejen své „dal“, ale i své „má dát“. A jsme-li k sobě před Pánem Bohem poctiví, sotva popřeme, že právě ta druhá stránka, náš dluh před Bohem i před lidmi, převažuje. Jak bychom směli ohluchnout pro Ježíšovu výzvu: Když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit (Lk 17,10). Služebníci neužiteční...

A ještě důležitější je to druhé: Učiněné bláznovství by bylo, kdybychom si svými dvojnásobnými bilancemi dali zastříti jednoznačný důvod k naději života: Vaše jména jsou zapsána v nebesích. Naše jména, to není v Písmu nic banálního. Jméno – to je biblicky naše nejvlastnější bytí, to, co my lidé koneckonců vpravdě jsme; jak dnes říkáváme, naše nejvlastnější identita v proměnách života i umírání. V Koreji mají přísloví: „Když umírá tygr, zůstává kůže. Když umírá člověk, zůstává jméno.“ A tu nám Písmo zvěstuje, že na tomto jménu nezáleží jenom nám, ale záleží na něm i Pánu Bohu. Už ve Starém zákoně smíme slyšet: Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj (Iz 43,1). A v Novém zákoně právě to Ježíšovo: Vaše jména jsou zapsána v nebesích.

Toto ujištění je evangelium, dobrá zpráva Ježíše Krista. Za pozornost stojí, že celé evangelium, celý příběh Kristův je předznamenán jedním jménem: Immanuel – Bůh s námi. A právě toto jméno, tuto zvěst, si smíme přivlastnit. To byl přece smysl cesty Boží v Kristu: cesta za člověkem, za námi, bez výhrad, za takovými, jací jsme. Naše „adopce“, naše přijetí do synovství a dceřinství Božího. Naše jména v nebesích: to je naše – na Ježíšově cestě oběti a spásy vydobyte – lidské právo, které nám žádná jiná moc nemůže dát ani odeprít. Náš pozemský příběh je podložen, zakotven v realitě Boží věrnosti; ve věrnosti toho, jehož jméno, Immanuel, plnomocně platí a drží jména naše.

Na tomto „nebeském základě“ lze pak stavět pokusy našeho pozemského života – pro sebe, i pro naše rodiny a sbory. Kdo ví, že je jeho jméno zapsáno v nebesích, ten se už nemusí v potu tváře honit za tím, aby si jméno sám udělal. „Udělat si jméno“ – ta touha je v pozadí mnohého lidského úsilí. Bible o tom velmi výstražně hovoří takřka od počátku. Vzpomeňme na stavbu bábelské věže. To byl program jejich stavitelů: Tak si učiníme jméno (Gn 11,4). Tragické konce takto plánovaného úsilí známe. Jak často se to v dějinách opakuje – ve velkém i malém od orientálních vladařů a starodávných tyranů, přes novodobé mocí zpité mocnáře – až po totalitní kultury a systémy naší doby. Jak jen to hýbe i mezi námi – učinit si jméno, dojít uznání, povznést se nad druhé, byť by to byli bratři a sestry. Takovou strategií klameme sami sebe, sny „dělat si jméno“ k cíli nevedou, bývají kontraproduktivní; bábelské zmatení, v extrémních podobách ničivé a sebezničující. Tváří v tvář takovým svodům zaznívá napomenutí a ovšem potěšení našeho textu. Ten, kdo smí o sobě věřit, že jeho jméno je napsáno v nebesích, ten už tak snadno nepropadne tragické křeči, jako by si musel za každou cenu své jméno dělat. Ten se už smí učit žít bez křeče jako svobodný člověk – občan Jeruzaléma, města Božího pokoje, a ne už Babilóna.

A zde potom vysvitne ono poslední – vlastně první – slovo Ježíšovy výzvy: Radujte se! Je to až nápadné, jak často se v Ježíšově blízkosti objevuje toto slovo: radost. Jeho cesta byla cestou kříže, žádná slunná pohoda. Ale na této cestě znělo nepřeslechnutelně volání k radosti. Kříž naší spásy je brána naděje, která nezahanbuje (Ř 5,5), naděje proti naději.

To slovo pomáhá naší radosti – i když se nám zdá, že jsme se svou službou na ztracené vartě. Když slyším, a když se vždycky znova rozpomenu, že vaše jména jsou zapsána v nebesích, pak mám důvod k radosti a naději všemu navzdory – i tam, kde to po lidsku s námi moc radostně a nadějně nevypadá. Biblická „epištola radosti“, list Filipským, byla psána ve vězení. Existence vězně, to není nic radostného, a přece ten biblický vězeň Pavel věděl a nezapomněl, že i pro takovou trpkou situaci upřených lidských a občanských práv, ano i pro chvíli všeho možného utrpení a smrti platí: My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista (Fp 3,20).

To je naše bytostná lidská podmínka, předcházející a platná přede vším jiným, co nás v životě postihne, co se nám podaří zvládnout či v čem troskotáme: naše občanství v nebesích. Proto i nám – a našim sborům – platí: Radujte se v Pánu vždycky, znovu pravím, radujte se! (Fp 4,4) Vaše jména jsou zapsána v nebesích.